

Arrest

**nr. 41 982 van 20 april 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 november 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L.L. MATTERN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 14 september 2009 het Rijk is binnengekomen, diende dezelfde dag een asielverzoek in. Uit een vingerafdrukkenonderzoek bleek dat verzoeker voorheen in Polen werd aangetroffen.

1.2. Op 21 oktober 2009 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de Poolse autoriteiten, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoeker.

1.3. Op 23 oktober 2009 verklaarden de bevoegde Poolse autoriteiten zich akkoord met de terugname van verzoeker.

1.4. Op 26 november 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 26 november 2009 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde (L. A.)

(…)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Uit het Eurodacverslag van 14/09/2009 blijkt dat betrokkene samen met zijn echtgenote, (E. S.) en hun twee kinderen, (L. I.) en (L. I.), in Polen asiel heeft aangevraagd. Op 04/09/2009 heeft betrokkene in Polen een asielaanvraag ingediend en de Poolse overheid heeft op datum van 23/10/2009 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon, alsook van betrokkenes echtgenote en kinderen.

Betrokkene verklaart op 06/09/09 vanuit Grozny via Moskou naar België te zijn gereisd. Hij ontkent langs Polen te zijn gereisd of er asiel te hebben aangevraagd. Ook na confrontatie met het Eurodac-verslag blijft betrokkene volhouden dat hij nog nooit in Polen geweest is.

Betrokkene is naar België gekomen waar hij op 14/09/2009 asiel vroeg op de dienst Vreemdelingen-zaken.

Betrokkene verklaart dat hij naar België gekomen is omdat hij gehoord had dat de medische verzorging hier goed is. Hij verklaart dat zijn zoon ziek is. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene i.v.m. de vermeende gezondheidsproblemen van zijn zoon kunnen staven.

Betrokkene beweert dat zijn tante, (L. K.), in België verblijft. Betrokkene kent het adres van zijn tante niet. Het aangehaalde vermeende familielid behoort niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2i van de Verordening. De afhankelijkheid van betrokkene van de hulp (financieel, medisch...) van dit vermeende familielid is niet bewezen.

Wat zijn gezondheidstoestand betreft, verklaart betrokkene last te hebben van zijn ruggegraat. Betrokkene legt geen medische bewijzen voor waaruit blijkt dat zijn medische conditie een verblijf in België behoeft en betrokkene zou verhinderen om te reizen.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening.

In betrokkenes gezin zijn er ernstige familiale problemen. Betrokkenes echtgenote (E. S.) en hun zoon (L. I.) verblijven als gevolg van deze problemen op een ander adres dan betrokkene en dochter (L. I.). Betrokkene en zijn echtgenote werden om dezelfde reden ook niet meer gelijktijdig uitgenodigd bij onze diensten. De problemen zijn van een dergelijk ernstige aard dat het opportuun is dat betrokkene (samen met zijn dochter) apart naar Polen terugkeert. Het contact tussen betrokkene en zijn zoon kan op eenzelfde manier worden voortgezet indien betrokkenes asielaanvraag in Polen wordt behandeld. Zoals hierboven reeds vermeld werd, gaven de Poolse autoriteiten ook een terugnameakkoord voor betrokkenes echtgenote en hun zoon. Betrokkenes echtgenote en zoon zullen in de nabije toekomst ook naar Polen worden teruggestuurd waardoor een contact, indien gewenst door beide partijen, mogelijk is.

Bijgevolg moeten betrokkene en zijn dochter (L. I.), het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de vijf (5) dagen en dienen zij zich aan te bieden bij (4) de Poolse overheid. (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3.2 en 15.1 van de verordening 343/2003/EG en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij betoogt tevens dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoeker zet zijn middel uiteen als volgt:

“Overwegende dat de artikelen 3§2 en 15 van de EG-Verordening 343/2003 aan de Belgische overheden de mogelijkheid geeft om zelf een asielaanvraag te onderzoeken, ook al leggen de andere regels van de Verordening vast dat een andere Lidstaat in principe verantwoordelijk is voor het onderzoek van de asielaanvraag;

Dat de eiser duidelijk heeft gevraagd dat zijn asielaanvraag zou worden onderzocht door de Belgische overheden, wat de reden is van zijn asielaanvraag op het Belgische grondgebied, en hij heeft hiervoor als redenen aangehaald de aanwezigheid van zijn tante in België, Mevrouw (L. S.), die erkend is als vluchteling, maar ook de medische problemen van zijn zoon en zijn eigen medische problemen;

Dat de bestreden beslissing vast stelt dat de eiser het adres van zijn tante niet kan opgeven, wat absoluut niet abnormaal is, gezien de eiser de Franse of de Nederlandse taal nog niet beheerst en zomaar het adres van zijn tante kan opgeven;

Dat wat daar ook van zij, dit gegeven niet als een reden kan worden weerhouden om zijn asielaanvraag niet te onderzoeken op basis van zijn familieband met zijn tante;

Dat men aan de eiser ook niet de tijd heeft gegeven om op een later moment het adres van zijn tante te geven, evenals bijkomende gegevens, waaruit de Dienst Vreemdelingenzaken had kunnen afleiden dat zijn tante inderdaad het statuut van vluchteling heeft verkregen;

Dat de eiser niet betwist dat zijn tante niet behoort tot zijn kerngezin, maar dat dit niet verhindert dat dit element eveneens in overweging zou kunnen worden genomen voor een toepassing van de artikelen 3§2 en 15 van de EG-Verordening, want voor de toepassing van deze artikelen is het niet vereist dat zou worden bewezen dat de eiser afhankelijk zou zijn van de financiële, medische of andere hulp van dit familielid

Dat de artikelen 3§2 en 15 van de Verordening op niet op een beperkende wijze zijn gedefinieerd en dat men aan de Belgische overheden kan vragen om de asielaanvraag te onderzoeken op basis van deze artikelen omwille van uiteenlopende redenen van humanitaire aard;

Dat deze artikelen helemaal niet uitsluiten dat de Belgische overheden zouden beslissen om de asielaanvraag van de eiser te behandelen op basis van de familiebanden met een tante die aanwezig is in België en die erkend is als vluchteling, zodat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd door te stellen dat de eiser niet bewijst dat hij afhankelijk zou zijn van de hulp van zijn tante en dat dit de reden zou zijn voor de niet-toepassing van de artikelen 3§2 en 15 van de EG-Verordening;

Dat enkel het artikel 7 van de EG-Verordening oplegt dat men moet aantonen dat men afhankelijk is van de hulp van dit familielid, maar niet de artikelen 3§2 en 15 van de EG-Verordening, zodat de motivering van de bestreden beslissing als zou de eiser niet aantonen dat hij afhankelijk is van de hulp van zijn tante en dat hij het adres niet van haar kent niet afdoende is en niet adequaat zodat er een schending moet worden vastgesteld van de verplichting tot materiële en formele motivering, in schending met de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 in combinatie met de artikelen 3§2 en 15 van de EG-Verordening;

Dat vervolgens de eiser ook medische redenen heeft aangehaald voor een behandeling van zijn asielaanvraag in België op basis van de artikelen 3§2 en 15 van de EG-Verordening, nu hij heeft uitgelegd dat zijn zoon medische problemen heeft en dat hij zelf last heeft aan zijn ruggengraat en naar België is gekomen omdat hij heeft gehoord dat de medische zorgen hier goed zijn;

Dat het enige verweer van de bestreden beslissing tegenover deze medische elementen erin bestaat te vermelden dat er in het administratief dossier geen medische bewijzen werden neergelegd betreffende de medische problemen van zijn zoon en zijn eigen medische problemen;

Dat een dergelijke motivering toch veel te gemakkelijk is, gelet op het feit dat aan mijn cliënt nooit is duidelijk gemaakt dat hij medische attesten zou moeten voorleggen, maar vooral omdat de eiser niet de mogelijkheid heeft gehad om een dokter te raadplegen voor 1 december 2009;

Dat daarnaast de eiser familiale problemen heeft en dat zijn zoontje hij zijn echtgenote verblijft, zodat het niet hem zelf is die met zijn zoontje naar de dokter gaat voor de medische problemen maar zijn echtgenote, zodat hij logischerwijze ook niet zelf de eventuele medische attesten kan voorleggen betreffende de medische problemen van zijn zoontje;

Dat zoals hierboven reeds uitgelegd, heeft mijn cliënt eerst verbleven in een voorlopig transit centrum in Sint-Pieters-Wolluwe, waar er geen mogelijkheid was om een afspraak te krijgen met een dokter, gezien de werkers in het centrum en al het personeel in de sector van de opvang van vluchtelingen overwerkt waren en vooral er moesten proberen voor te zorgen dat zoveel mogelijk vluchtelingen op zijn minst een onderdak zouden krijgen, zodat de medische zorgen op het achterplan geraakten en van minder groot belang werden geacht;

Dat gelet op deze crisis in de opvangstructuren, mijn cliënt pas midden november is kunnen verhuizen naar een opvanginitiatief in Verviers, en dat hij voor de eerste keer pas een afspraak heeft kunnen hebben met een dokter op 1 december 2009, die hem een medisch attest heeft gegeven dat hem toelaat om medische onderzoeken te ondergaan aan zijn rug, omdat er blijkbaar sprake zou zijn van een breuk en er werden hem eveneens medicijnen voorgeschreven (stuk 2);

Dat de eiser voor de tweede keer een afspraak had met een andere dokter op 9 december 2009, die eveneens heeft vastgesteld dat er onderzoeken moesten gebeuren, dat er een behandeling moet plaatsvinden en dat het afgeraden is om te reizen en om terug te keren naar het land van herkomst zonder een voorafgaande adequate behandeling (stuk 3);

Dat het niet afhankelijk is van de wil van de eiser dat hij pas zo laat een dokter heeft kunnen consulteren en dat hij deze medische attesten niet eerder heeft kunnen voorleggen;

Dat anderzijds er op de tegenpartij ook een verplichting rust om een beslissing te nemen in een dossier, rekening houdend met alle elementen dat er voor moet worden gezorgd dat het nemen van een bestuurshandeling op zorgvuldige wijze wordt voorbereid, n.l. door eventueel bepaalde inlichtingen in te winnen wanneer dit nodig zou zijn;

Dat de eiser duidelijk heeft aangegeven dat hij medische problemen heeft aan zijn ruggengraat en dat zijn zoon eveneens medische problemen heeft en dat dit de reden is waarom ze naar België zijn gekomen, n.l. omdat ze hadden gehoord dat de medische zorgen in België zo goed waren;

Dat de bestreden beslissing dit argument dan niet zomaar van de tafel kan vegen door eenvoudigweg te stellen dat er geen medische attesten worden voorgelegd, maar dan behoorde het aan de tegenpartij om inlichtingen in te winnen hieromtrent en eventueel het nemen van de bestreden beslissing uit te stellen tot er kan worden vastgesteld wat de medische problemen precies zijn en welke behandeling precies nodig is, om te kunnen bepalen wat de impact is van een eventuele terugkeer naar Polen op de medische problemen en de medische verzorging die noodzakelijk zal zijn;

Dat van de eiser ook niet het onmogelijke kan worden gevraagd, gezien hij pas voor de eerste keer ook in december 2009 een dokter kon consulteren, omwille van de praktische problemen verbonden met de crisis in de opvangcentra en veel asiel, waardoor hij voorlopig eerst in een voorlopig transitcentrum terecht kwam, waar hij niet de mogelijkheid kreeg om een dokter te consulteren;

Dat anderzijds de eiser niet de mogelijkheid heeft om medische attesten voor te leggen betreffende zijn zoon, gezien de familiale problemen waarin hij zich bevindt en gelet op het feit dat zijn zoon bij zijn echtgenote verblijft en dat enkel deze laatste hieromtrent medische attesten kan voorleggen;

Dat gelet op deze praktische problemen en problemen die overmacht uitmaken voor mijn cliënt, hij niet in de mogelijkheid was om eerder medische attesten voor te leggen, maar nu is het wel duidelijk met de medische attesten die hij neerlegt dat de dokters van mening zijn dat hij een ernstig probleem heeft aan de ruggengraat, dat er onderzoeken moeten gebeuren en dat terugkeer naar het land van herkomst en zelfs reizen tout court uitgesloten is en af te raden is zonder voorafgaande behandeling (stuk 3);

Dat de tegenpartij daarom in gebreke is gebleven en is te kort gekomen aan haar plicht tot zorgvuldige voorbereiding van het nemen van een bestuurshandeling, wat een beginsel is van goed bestuur, doordat zij niet de nodige maatregelen heeft genomen om inlichtingen in te winnen over het precieze medische probleem van de zoon van de eiser, de nodige behandeling en de impact op een eventueel mogelijk reizen naar Polen en de eventuele beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Polen;

Dat de tegenpartij eveneens de nodige maatregelen had moeten nemen om zich te informeren over de medische problemen van de eiser, de nodige behandeling en de eventuele beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Polen, maar ook over de impact van de reis naar Polen op de gezondheidstoestand van de eiser;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds eerder heeft geoordeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook een plicht heeft om bepaalde inlichtingen in te winnen en ook de verplichting heeft om op zorgvuldige wijze de administratieve beslissingen voor te bereiden, en rekening te houden met alle elementen en alle informatie en eventueel inlichtingen in te winnen, wanneer dit noodzakelijk zou zijn;

Dat aldus, in een recent arrest van 10 december 2009, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld dat er een schending was van het algemeen Rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur om zorgvuldig de administratieve beslissingen voor te bereiden omdat er geen rekening wordt gehouden met kritische informatiebronnen over de problemen in de asielprocedure in Griekenland en omdat er geen enkele informatie werd bekomen van de Griekse overheden betreffende de specifieke situatie van de eiser in Griekenland, omdat er enkel werd verwezen naar het feit dat Griekenland de wetgeving van de Europese Unie had omgezet in nationale wetgeving en dat Griekenland verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag, ook al werd er geen uitdrukkelijk positief antwoord gegeven op de aanvraag tot overname (stuk 6: CCE,nr 35.631 van 10 december 2009, p.7);

Dat uit dit arrest blijkt dat op de tegenpartij ook een verplichting ligt om bepaalde informatie in te winnen die specifiek eigen is aan de betrokkene en zich niet enkel te baseren op de loutere regelgeving vervat in de EG-Verordening om de verantwoordelijkheid van een Lidstaat vast te stellen om een asielaanvraag te onderzoeken;

Dat wanneer er specifieke medische problemen worden aangehaald, er een plicht rust op de tegenpartij om deze medische problemen in aanmerking te nemen en de nodige inlichtingen in te winnen om de specificiteit van de medische problemen te kennen, nl. door eventueel contact op te nemen met het vluchtelingencentrum om na te gaan of er door een dokter kan worden bepaald wat de specifieke medische problemen en de nodige behandeling zouden zijn.

Dat er onvoldoende rekening is gehouden met het feit dat de eiser, als kandidaat-vluchteling, niet de praktische en financiële mogelijkheden heeft om onmiddellijk een dokter te consulteren in België en dat hij daarvoor volledig afhankelijk is van de financiële en materiële steun die hij krijgt van de Belgische overheden;

Dat wanneer de eiser wordt geconfronteerd met problemen in de opvangstructuren in België en, waardoor zijn mogelijkheden om een dokter te consulteren worden beperkt, hij hiervan niet het slachtoffer kan zijn, maar dat in tegendeel het wel aan de Dienst Vreemdelingen toekomt om rekening te houden met de medische problemen en precies na te gaan wat de medische problemen zijn om met kennis van zaken een beslissing te nemen, waarin een uitspraak kan worden gedaan over een impact

van deze medische problemen op een eventuele reis naar Polen, wat helemaal niet wordt gedaan in de bestreden beslissing, die enkel zeer beperkt vast stellen dat er geen medische attesten in het administratief dossier zitten wat manifest onafdoende is en een schending uitmaakt van het algemene rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen;

Dat het ook aan de tegenpartij toekomt om rekening te houden met elementen die eventueel zich in het dossier van zijn echtgenote bevinden betreffende de medische toestand van de zoon van de eiser, gezien de eiser zelf geen medische attesten kan aanbrengen betreffende zijn zoon, die niet bij hem verblijft, omwille van familiale problemen;

Dat gelet op de onmogelijkheid voor de eiser om deze medische attesten te bekomen en meer details te geven over de medische problematiek en de behandeling voor zijn zoon, de tegenpartij op dit gebied de nodige inlichtingen had moeten inwinnen om op zorgvuldige wijze de administratieve beslissing te kunnen nemen over de verantwoordelijkheid voor het behandelen van de asielaanvraag;

Dat dit echter niet is gebeurd en dat de bestreden beslissing daarom niet op afdoende wijze is gemotiveerd en een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht, in combinatie met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur dat oplegt om de administratieve beslissingen op behoorlijke wijze voor te bereiden;

Dat deze vaststelling des te meer geldt, wanneer men rekening houdt met de informatie die beschikbaar is over de problemen in gezondheidszorgen in Polen voor kandidaat vluchtelingen en zelfs voor erkende vluchtelingen;

Dat het algemeen geweten is en wordt bevestigd door publieke bronnen dat de toegang tot de basisgezondheidszorg in Polen reeds een probleem is, laat staan de toegang tot gespecialiseerde gezondheidszorg;

Dat in dit opzicht een bepaald verslag van Barbara Esser zeer duidelijk is, omdat er wordt bevestigd dat er veel geen financiële ten laste name is van medische kosten en onvoldoende toegang tot de basisgezondheidszorg voor asielzoekers in Polen (stuk 7);

Dat dit verslag getiteld "The situation of Chechen asylum seekers and refugees in Poland and effects of the EU Dublin II Regulation" vermeldt: "

Dat deze informatie zeer goed gekend is door de Dienst Vreemdelingenzaken, omdat er reeds eerder beslissingen werden genomen om asielaanvragen in België te behandelen wanneer er medische problemen werden aangehaald door asielzoekers en meer bepaald wanneer er aanvragen werden ingediend in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980

Dat de tegenpartij ook hiermee had rekening moeten houden, n.l. met publieke informatie waaruit blijkt dat het algemeen geweten is dat de toegang tot de basisgezondheidszorg in Polen op zijn minst zeer problematisch is, zodat er toch moest worden onderzocht, vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, wat de medische problemen precies zijn van de eiser en zijn zoon en wat de impact op hun gezondheidstoestand en medische behandeling zal zijn wanneer zij zouden moeten terugkeren naar Polen;

Dat er geen enkele specifieke informatie voor handen is afkomstig van de Poolse overheden betreffende de situatie van de eiser en zijn kinderen, die duidelijk zou maken wat precies de medische ten laste name zal zijn wanneer ze zouden terugkeren naar Polen en hoe dit specifiek zou gebeuren, gelet op de beschikbare informatie over de problematische toegang tot de basisgezondheidszorg in Polen;

Dat daarnaast er evenmin is nagegaan of de eiser of zijn zoon kunnen reizen naar Polen, ondanks hun gezondheidsproblemen;

Dat zeker nu blijkt dat de eiser niet kan reizen naar Polen, zoals zijn dokter bevestigt in een medisch attest (stuk 3), dit toch een ernstige tekortkoming is van de Dienst Vreemdelingenzaken die niet op zorgvuldige wijze de bestreden beslissing heeft voorbereid, met in acht name van alle elementen, specifiek aan de eiser en zijn familie;

Dat de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering vertoont in strijd met de hierboven vermelde wetsartikelen en met het algemene rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur bestaande uit het beginsel van de zorgvuldige voorbereiding van het nemen van administratieve beslissingen;”

2.1.2. In de repliekmemoirie volhardt verzoeker in het middel.

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1.c van de verordening 343/2003/EG, vastgesteld dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Er wordt tevens geduid waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet aanvaard worden als redenen om de asielaanvraag, op basis van de artikelen 3 en 15 van de verordening 343/2003/EG, toch in België te behandelen. De Raad wijst er voorts op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoeker kan trouwens niet voorhouden de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet te kennen, nu hij ze weergeeft en bekritiseert in zijn verzoekschrift.

2.2.2. Waar verzoeker stelt dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker geeft allereerst te kennen van oordeel te zijn dat de aanwezigheid van zijn tante op het Belgische grondgebied als reden kan aanvaard worden om zijn asielaanvraag door de Belgische asielinstanties te laten behandelen aangezien de artikelen 3.2 en 15 van de verordening 343/2003/EG niet op een beperkende wijze zijn gedefinieerd en dus allerhande redenen van humanitaire aard kunnen aangevoerd worden.

De Raad kan slechts vaststellen dat uit de artikelen 3.2 en 15 van de verordening 343/2003/EG geen verplichting kan afgeleid worden om de asielaanvraag van een vreemdeling in België te laten behandelen omdat een tante van deze vreemdeling in België verblijft. Verweerder is ook geenszins verplicht om een ruime invulling te geven aan deze verordeningsbepalingen. In de bestreden beslissing is gemotiveerd dat verzoeker het adres van zijn tante in België niet kent, dat zij geen familielid is zoals gedefinieerd in artikel 2.i. van de verordening 343/2003/EG en dat niet blijkt dat verzoeker afhankelijk is van hulp van dit familielid en er derhalve geen concrete basis is om de asielaanvraag van verzoeker in België te behandelen. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de beoordeling van het bestuur doch toont hiermee geen schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verder verwijst verzoeker naar de medische problemen die hij zelf heeft en naar de gezondheidstoestand van zijn zoon.

In dit verband moet opgemerkt worden dat de aangehaalde gezondheidsproblemen van verzoeker en zijn kind, hen niet belet hebben om vanuit Grozny naar België te reizen en dat van vreemdelingen die stellen ernstige medische problemen te hebben en die zich hierop wensen te beroepen in het kader van een aanvraag bij een bestuur mag verwacht worden dat zij deze problematiek staven met medische attesten. Het is niet betwist dat verzoeker geen enkel medisch attest heeft voorgelegd aan het bestuur ter onderbouwing van zijn bewering dat hij en zijn zoon gezondheidsproblemen zouden hebben. Verzoeker kan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij, ingevolge overmacht, niet de vereiste medische stukken kon voorzien, nu hij expliciet te kennen gaf naar België gekomen te zijn omdat hij vernam dat *“in België de medische verzorging goed is”* en uit een bij zijn verzoekschrift gevoegd attest blijkt dat hij reeds meer dan zeven jaar een rugprobleem heeft.

Daarnaast moet worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de bij het verzoekschrift gevoegde medische attesten die verzoeker liet opstellen nadat de bestreden beslissing genomen werd. Deze stukken kunnen daarom niet dienstig worden aangevoerd ter onderbouwing van de stelling dat de materiële motiveringsplicht werd miskend (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoeker toont ook met zijn beschouwingen over zijn medische situatie en deze van zijn zoon niet aan dat bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij lijkt te willen aangeven dat verweerder rekening had dienen te houden met een verslag over de situatie van de Tsjetsjeense asielzoekers in Polen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij ooit de moeite nam om dit verslag ter kennis te brengen van het bestuur. Daarnaast blijkt geenszins dat de inhoud van dit verslag als algemeen bekend kan beschouwd worden. Er blijkt ook niet dat dit verslag, dat blijkbaar in februari 2005 in het buitenland gepubliceerd werd en de situatie in Polen beschrijft in het jaar 2004, nog enige actualiteitswaarde heeft en door verweerder noodzakelijkerwijs bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker diende betrokken te worden.

Enige kennelijke beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.3. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan ook geen schending van de artikelen 3.2 en 15 van de verordening 343/2003/EG vastgesteld worden.

2.2.4. Het artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder, zodra een vreemdeling een asielaanvraag indient, moet onderzoeken welke Staat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Uit het neergelegde administratief dossier blijkt dat verweerder deze verplichting is nagekomen. Het gegeven dat verzoeker verkiest dat zijn asielaanvraag in België behandeld wordt laat niet toe te besluiten dat deze wetsbepaling zou geschonden zijn.

2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen dat Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker en dat hij rekening heeft gehouden met al de door verzoeker verstrekte inlichtingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan daarnaast niet zo ruim geïnterpreteerd worden als zou op een bestuur de verplichting rusten om, indien een vreemdeling nalaat zelf bepaalde van zijn beweringen te staven, dit in zijn plaats te doen.

Verzoeker blijft ook in gebreke aannemelijk te maken dat *“het algemeen geweten is dat de toegang tot de basisgezondheidszorg in Polen op zijn minst zeer problematisch is”*, gegeven waaruit volgens hem kan afgeleid worden dat op verweerder de taak zou rusten hieromtrent een verder onderzoek te doen. Hij kan ook niet nuttig verwijzen naar rechtspraak van de Raad waarin gesteld wordt dat rekening dient gehouden te worden met kritische informatiebronnen, daar hij zelf geen dergelijke bronnen aanbracht, hij geen bemerking maakte over de situatie van asielzoekers in Polen en hij zelfs ontkende ooit in Polen geweest te zijn.

Het middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK